

Autoreferat

1. Imię i nazwisko

Anna Paras

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

2001 – Magister sztuki, kierunek instrumentalistyka, specjalność fortepian, Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Tytuł pracy dyplomowej napisanej pod kierunkiem prof. Józefa Stompla: „Efekt brzmieniowy dzwonów w literaturze fortepianowej końca XIX w. i początku XX w. opisany na podstawie wybranych utworów M. Musorgskiego, S. Rachmaninowa, M. Ravela i C. Debussy’ego”.

2017 – Doktor sztuk muzycznych z zakresu dyscypliny artystycznej instrumentalistyka, nadany uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku. Tytuł rozprawy doktorskiej napisanej pod kierunkiem dr hab. Hanny Holeksy: „Eklektyzm struktur brzmieniowych na przykładach sonat na altówkę i fortepian Rebeki Clarke i Arnolda Baxa”.

2005 – Stopień nauczyciela mianowanego.

2013 – Stopień nauczyciela dyplomowanego.

2021 – Nadanie tytułu konsultanta Centrum Edukacji Artystycznej.

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych:

1.09.2001 – 13.02. 2008

Zatrudnienie w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. W. Kilara w Katowicach, ul. Ułańska 7b – nauczyciel fortepianu, akompaniator.

1.10.2001 – 15.02.2008

Zatrudnienie w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach-
akompaniator, nauczyciel fortepianu na Wydziale Instrumentalnym, Wydziale Kompozycji
i Dyrygentury.

1.10.2008 – 30.09.2010

Zatrudnienie w Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu - filia
w Szczecinie: pedagog zespołów kameralnych, akompaniator

1.10.2010

Zatrudnienie w Akademii Sztuki w Szczecinie na stanowisku starszego wykładowcy:
pedagog zespołów kameralnych, akompaniator

1.10.2017-nadal

Zatrudnienie w Akademii Sztuki na stanowisku adiunkta w katedrze fortepianu,
prowadzenie klasy fortepianu, zespołów kameralnych, akompaniator.

1.09.2007- nadal

Zatrudnienie w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych w Szczecinie: pedagog
fortepianu, zespołów kameralnych i akompaniator.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.).

Płyty, które pragnę przedstawić, stanowią owoc mojej pracy jako pianistki - kameralistki, a także ukazują moją działalność jako pianistki - solistki. Inicjatorem nagrania wszystkich miniatur skrzypcowych i fortepianowych Romana Statkowskiego był Jan Jarnicki, który wcześniej w swojej wytwórni *Acte Préalable* wydał dwie płyty z utworami tego kompozytora na fortepian solo (wykonawczynią materiału zawartego na obydwu krążkach była Barbara Karaśkiewicz). Moja solowa płyta stanowi zwieńczenie cyklu wydawniczego z muzyką fortepianową. Repertuar, który wybrałam, jest ściśle związany z tym projektem, gdyż zawiera wszystkie dotychczas nienagrane utwory Statkowskiego. Z kolei płyta z miniaturami skrzypcowymi wyczerpuje dorobek tego kompozytora w tym zakresie i jest premierowym wydawnictwem zarówno w kraju, jak i za granicą. Praca nad twórczością Romana

Statkowskiego stanowiła realizację mojej wieloletniej pasji wykonywania literatury muzycznej sytuującej się poza głównym nurtem repertuarowym. Opracowywanie repertuaru, który nie posiada jeszcze tradycji wykonawczych, jest wyzwaniem dla mnie pod każdym względem: nie tylko jako pianistki, ale przede wszystkim jako muzyka, odkrywającego obszary wcześniej nieznane, polegającego na swojej wrażliwości i muzykalności, ale także opierającego się na biografii kompozytora i wiedzy historycznej.

Podczas przygotowania materiału do nagrań starałam się niezwykle precyzyjnie zadbać o wierność zapisowi nutowemu, a jednocześnie uwzględnić charakter i nastrój kompozycji z zachowaniem stylistyki epoki. Pracując nad utworami Romana Statkowskiego, szczególnie nad płytą solową, zależało mi na oddaniu pewnej prostoty i szczerości wypowiedzi. Często pod naporem nieprzemyślane dobranych środków wyrazowych ginie rzeczywisty „duch” kompozycji. W przypadku Statkowskiego te „koronkowe i misterne” utwory nie powinny zginąć chociażby w nadmiarze pedalizacji. Przed ostatecznym nagraniem wielokrotnie odsluchiwałam fragmenty utworów, stopniowo eliminując wszelkie „balasty”, które mogłyby obciążać subtelność miniatur. Ujednolicając tempa i szukając emocji wyrazowych raczej w różnorodności barw dźwięku niż w agogice, dążyłam do prawdziwej i szczerej wypowiedzi artystycznej, niezmaconej żadnym „fałszywym zdaniem”. Płyta solowa jest próbą oddania najskrytszych emocji i odnalezienia ich w zakamarkach duszy kompozytora. Z kolei płyta z utworami skrzypcowymi jest efektem współpracy z Natanem Dondalskim, z którym wspólnie osiągałismy artystyczne kompromisy.

Osiągnięcie nr 1

Płyta Roman Statkowski Piano Works 3 APO0536

Realizator nagrania Piotr Grinholc

Mastering i montaż Piotr Grinholc

Producent Jan Jarnicki

Zaprezentowane na płycie utwory fortepianowe Romana Statkowskiego cechuje styl głęboko osadzony w tradycji romantycznej. Miniatury o charakterze tanecznym nawiązują bezpośrednio do twórczości Fryderyka Chopina, zarówno pod względem formy, stylizacji, jak i języka harmonicznego, stanowiąc swoisty hołd złożony najśłynniejszemu polskiemu kompozytorowi.

Statkowski doskonale wyczuwa możliwości faktury fortepianowej, mistrzowsko wykorzystując rejestry instrumentu, bawiąc się kolorem i finezją wirtuozerską. Kompozycje te są dopracowane w najdrobniejszych szczegółach, a ich struktura najczęściej opiera się na formie trzyczęściowej. Statkowski świadomie buduje napięcie w obrębie jednego utworu lub całego cyklu, umiejętnie operując kontrastem. Jego liryczne podejście do fortepianu pozwala wykonawcy cieszyć się intymnym brzmieniem instrumentu, poszukiwać zróżnicowanych barw w subtelnych „mikropolifoniach” i odnajdywać osobiste intencje kompozytora. Dzięki nienachalnej fakturze pianistycznej, można skupić się na poetyckiej warstwie tych niewielkich dzieł, delektując się ich detalami bez poczucia presji czasu.

Praca nad miniaturami Romana Statkowskiego była dla mnie podróżą w głąb dziewiętnastowiecznej literatury fortepianowej. W utrzymanych w romantycznej estetyce kompozycjach Statkowskiego nie odnajdziemy choćby krzty kiczu czy przesadnej egzaltacji. Jego utwory są mi szczególnie bliskie ze względu na ich głębokie przesłanie emocjonalne i wyrazowe, które kompozytor potrafił zawrzeć w niewielkiej, ale bogatej w wysmakowane detale formie.

Niestety, kompozycje Romana Statkowskiego wciąż pozostają w niszy repertuarowej. Mam jednak nadzieję, że moja płyta prezentująca te dzieła zachęci zarówno pianistów, jak i melomanów do odkrywania bogactwa twórczości fortepianowej tego wybitnego kompozytora.

Krakowiak-Rêverie G-dur op. 23 nr 2 jest pierwszym utworem zaprezentowanym w albumie. Zastosowanie określenia „rêverie” (z francuskiego: zaduma, marzenie) w tytule jest szczególnie intrygujące, ponieważ Roman Statkowski zazwyczaj unikał nadawania swoim tańcom tytułów pozamuzycznych. W tym przypadku zapewne pragnął podkreślić charakter kompozycji, sugerując pianiście i słuchaczom określony nastrój utworu. Tradycyjnie entuzjastyczny i płomienny w wyrazie krakowiak ustępuje tutaj miejsca lirycznej linii melodycznej oraz bogactwu kolorystycznemu instrumentu. Statkowski snuje opowieść w jasnej tonacji G-dur, dając słuchaczowi przestrzeń na zadumę i refleksję.

Od taktu 23 wyraźnie zaznacza się pierwsza fraza, która dąży do kulminacji w taktach 36-38. Kompozytor wykorzystuje tu prosty, ale skuteczny zabieg zdwojenia akompaniamentu w basie, a także *stretta* w odcinku *espressivo*, co wzmacnia wyraz i dynamikę utworu, prowadząc słuchacza przez subtelną, ale emocjonalnie nasyconą narrację.

Kolejnym interesującym elementem Krakowiaka jest fragment oznaczony jako *Piu animato*, w którym kompozytor wprowadza dynamiczny ruch szesnastkowy z nowym motywem melodycznym. Motyw ten wielokrotnie powraca, prowadząc słuchacza do kulminacji w taktach 107-111. Od taktu 115 utwór przechodzi w piękny epilog oparty na pierwszym motywie. W dynamice *pp*, w wysokich rejestrach instrumentu, jedynie subtelnie pobrzmiewa charakter krakowiaka, niemal jak echo dawnej melodii. W tym fragmencie starałam się stworzyć zupełnie odmienną barwę i kolorystykę. Zrezygnowałam z dotychczasowej dyscypliny metrycznej, koncentrując się na warstwie brzmieniowej, aby wydobyć z utworu delikatność i ulotność, które podkreślają jego refleksyjny charakter.

Oberek Es-dur op. 22 nr 4

Oberek jest doskonałym przykładem stylizacji polskiej muzyki ludowej, w którym żywiołowy wir tradycyjnego obertasa zostaje przekształcony w „salonowego oberka”, pełnego gracji i subtelnych kontrastów. W tej miniaturze szczególnie zależało mi na zachowaniu właściwych proporcji między poszczególnymi głosami, co pozwoliło osiągnąć odpowiedni balans brzmieniowy. Równie istotna była dla mnie kwestia czystości pedalizacji oraz utrzymania stałego pulsu na przestrzeni całego utworu. Dzięki tym zabiegom udało się zachować spójność formy, jednocześnie podkreślając jego ekspresywny charakter.

Dumka Romana Statkowskiego z jego *3 Pièces polonaises op. 9* to „nostalgiczna pieśń”, której forma, podobnie jak w przypadku dumek Chopina, Moniuszki czy Czajkowskiego, zachowuje strukturę ABA₁. Dumki swój rodowód czerpią z ukraińskich pieśni, które zazwyczaj wyrażały tęsknotę za utraconymi miejscami lub bliskimi osobami, stąd w okresie romantyzmu dumka stała się popularnym gatunkiem miniatury instrumentalnej, często o elegijnym charakterze. Roman Statkowski wykorzystał tę formę wypowiedzi artystycznej w niezwykle udany sposób. Pełna nostalgii część A rozwija śpiewną frazę w najwyższym głosie harmonicznego struktury, podczas gdy lewa ręka, z synkopowanymi opóźnieniami, subtelnie wypełnia całość.

Część B utrzymana w tempie *Vivace*, całkowicie zmienia charakter utworu. W prawej ręce pojawiają się dwudźwięki w artykulacji *staccato*, a tonacja H-dur rozświetla tę sekcję, tworząc wrażenie radosnego tańca, z basowymi kwintami nadającymi całości lekkości i blasku.

W części A₁ temat powraca, tym razem na tle murmuranda w lewej ręce. Utrzymanie napięcia wyrazowego i emocjonalnego obu głosów było dla mnie niezwykle istotne. Snujące się szesnastki w lewej ręce stały się dla mnie równie interesujące jak sama prezentacja tematu.

Moim celem było stworzenie dwóch niezależnych struktur brzmieniowych, które jednak idealnie współgrają ze sobą. W ostatnim fragmencie utworu na chwilę pojawia się „wspomnienie” żywej części, jakby „duch minionej psoty” powrócił na moment, nadając kompozycji dodatkowy wymiar.

Mazurki z opusu 24 stanowią znakomity przykład fascynacji Romana Statkowskiego twórczością Fryderyka Chopina. Pełne uroku, wdzięku i bezpretensjonalności, te miniatury doskonale oddają ducha polskiej muzyki ludowej, z wyraźnie wyczuwalnymi elementami oberków i kujawiaków, które w pięknej stylistyce Statkowskiego przynoszą radość zarówno wykonawcy, jak i słuchaczowi. Zmienna dynamika, subtelna agogika oraz prosta, ale wyrazista linia melodyczna nadają każdemu z tych tańców indywidualny, poetycki charakter. Pomimo swoich niewielkich rozmiarów, mazurki Statkowskiego są pełne ekspresji i oferują słuchaczowi narrację muzyczną, która pozostaje w pamięci na długo po zakończeniu utworu.

Mazurek e-moll to utwór wielowątkowy, charakteryzujący się niezwykle bogactwem brzmieniowym. Szczególnie interesujące są w nim zmiany barw, które wynikają z różnorodnego wykorzystania rejestrów fortepianu oraz zróżnicowanej artykulacji. Statkowski wprowadza proste linie melodyczne, które subtelnie uzupełnia kontrapunktami w innych głosach, wzbogacając je mocnymi strukturami akordowymi w części środkowej oraz finezyjnymi pochodami oktaw staccato w dynamice pp. Różnorodność środków wyrazowych zastosowanych w tym mazurku jest imponująca, co wymagało ode mnie szczególnej czujności i głębokiego zrozumienia intencji kompozytora, aby wiernie oddać jego zamysł artystyczny.

Mazurek f-moll rozpoczyna się przepiękną, prostą melodią w charakterze kujawiaka. Tryb molowy już od pierwszych taktów wprowadza rzewny nastrój utworu. Niespodziewanie, w 21. takcie pojawia się mazur, zaskakujący szesnastotaktową frazą, który jednak w 37. takcie ponownie ustępuje miejsca początkowemu kujawiakowi. Część środkowa, oznaczona jako *Animato*, nadaje utworowi lżejszy, bardziej ożywiony wyraz i stopniowo prowadzi do kulminacji, osiągając szczyt w 86. takcie, gdzie w *marcato* i dynamice *ff* następuje rozwiązanie napięcia całej części B. W odcinku A₁ kompozytor wraca do nostalgicznego kujawiaka, a cały utwór kończy się delikatnym *pianissimo*. Poszukiwanie różnorodnych odcieni dynamicznych i wyrazowych w tym mazurku sprawiło mi ogromną radość, pozwalając na pełne wydobycie emocjonalnej głębi tej kompozycji.

Mazurek a-moll pełen jest zaskakujących zwrotów harmoniczych. Statkowski z niezwykłą swobodą przeplata ze sobą tryb molowy i durowy w tak niespodziewanych momentach, że

sluchacz utracić może poczucie tonalnego centrum. Kompozytor śmiało eksperymentuje z harmonicznymi zmianami, *sforzatatami* oraz tempem, wprowadzając częste *allarganda*, *ritenuta*, a następnie brawurowo powracając do pierwotnego tempa. Taka konstrukcja ukazuje ogromną wyobraźnię Statkowskiego. Utrzymanie właściwego balansu dynamicznego, a przede wszystkim czasowego w tym utworze, stanowiło dla mnie niemałe wyzwanie.

Mazurek Des-dur będący ostatnim z opusu 24, również wyraźnie nawiązuje do formy ABA₁, podobnie jak pozostałe tańce w tym cyklu. Ta kompozycja silnie przypomina charakterem mazurki Fryderyka Chopina. Prostota tematów, charakterystyczne rytmy połączone z piękną liryką oraz nagłymi zmianami dynamicznymi sprawiają, że można łatwo dostrzec w tej kompozycji swoisty „kod genetyczny” chopinowskiego stylu.

Nieśmiertelniki op. 19

Ten cykl miniatur został wydany w dwóch zeszytach, z których każdy zawiera cztery utwory. Pomimo ich niewielkich rozmiarów, kompozycje te są niezwykle bogate w piękne linie melodyczne, zaskakujące zwroty harmoniczne oraz subtelne muzyczne „westchnienia”. Każda z miniatur to osobista opowieść, ulotne wspomnienie lub myśl kompozytora. Słuchając *Nieśmiertelników*, nasuwa mi się skojarzenie z cyklem miniatur fortepianowych Leoša Janáčka *Po zarośniętej ścieżce*, gdzie podobnie jak u Statkowskiego, ascetyczne środki wyrazu służą budowaniu głęboko poruszającej narracji. *Nieśmiertelniki* są intymną, refleksyjną i poetycką wypowiedzią kompozytora.

Każda z części cyklu posiada silny ładunek ekspresji. Pierwsza miniatura to liryczna pieśń z chorałową częścią środkową, w której emocjonalne napięcie wzrasta. Druga część charakteryzuje się ciągłym ruchem spokojnych ósemek, jakby kompozytor nie pozwalał słuchaczowi na chwilę wytechnienia, zmuszając go do podążania za jego myślą. Trzecia miniatura jest mroczna, przypominająca marsz pogrzebowy, z ościnatym akompaniamentem lewej ręki i chorałem w części środkowej, co nadaje jej głęboko dramatyczny charakter. Czwarta miniatura, w nieco lżejszym tonie, oznaczona jako *con molta delicatezza*, wprowadza słuchacza w delikatniejszy nastrój dzięki rytmowi punktowanemu. Jednak skala dynamiczna rozciągająca się od *ppp* do *fff* wciąż wymaga od pianisty wyjątkowego skupienia i precyzji.

Drugi zeszyt cyklu Roman Statkowski otwiera dramatyczną miniaturą w tonacji fis-moll, oznaczoną jako *Allegro tempestuoso*. Po burzliwym wstępie, kompozytor przechodzi do kolejnej miniatury, gdzie snuje pozornie prostą melodyjkę opartą na wznoszących się i opadających trójdźwiękach, które w swojej konwencjonalności skrywają głębszy, bardziej

refleksyjny charakter. Trzecia miniatura rozpoczyna się błyskotliwym wstępem, a właściwy temat pojawia się w 62. takcie, rozwijając się stopniowo i przechodząc w krótką, dramatyczną sekcję, by następnie powrócić do pierwotnej myśli muzycznej. Czwarta miniatura wydaje się być swoistym podsumowaniem, epilogiem całej historii, którą Statkowski opowiedział w swoich wcześniejszych kompozycjach z opusu 19. Na zaledwie dwóch stronach, w tonacji es-moll, kompozytor żegna się ze słuchaczami, pozostawiając ich w nastroju refleksji i zadumy.

Ostatnim utworem, który został utrwalonym na płycie *Roman Statkowski Piano Works 3* jest **Krakowiak op. 23 nr 4**. Decydując się na otwarcie i zamknięcie płyty nagraniami krakowiaków, stworzyłam swoistą klamrę, która spaja cały album. *Krakowiak* z opusu 23, pełen pasji i wyrazistych rytmów, charakteryzuje się mocnymi akordowymi kulminacjami oraz dynamicznymi pochodami figuracyjnymi. Częste zmiany tonacji i tempa nadają tej kompozycji zróżnicowany koloryt, a znakomite wykorzystanie faktury fortepianu wzbogaca ją o różnorodne barwy. Praca nad tym utworem była dla mnie źródłem ogromnej satysfakcji artystycznej, pozwalając na pełne wykorzystanie możliwości instrumentu i oddanie bogactwa emocji zawartych w kompozycji.

Osiągnięcie nr 2

Płyta Roman Statkowski Works for Violin and Piano APO0537

Natan Dondalski skrzypce

Anna Paras fortepian

Realizacja nagrania Piotr Grinholc

Mastering i montaż Piotr Grinholc

Producent Jan Jarnicki

Oglądając się wstecz na moją muzyczną ścieżkę uświadamiam sobie, że jej drogi w integralny sposób łączą się i splatają z ludźmi i miejscami, w których przyszło mi żyć i pracować. Zafascynowana byłam od zawsze muzyką kameralną i muzyczno-artystyczne koleje mojego życia miały zawsze ścisły związek z pracą pianisty kameralisty oraz akompaniatora. Również projekt wydania wszystkich miniatur skrzypcowych Romana Statkowskiego był wynikiem przyjaźni i współpracy z Natanem Dondalskim. Poszukując jeszcze nienagranych dzieł polskich kompozytorów, dzięki Panu Janowi Jarnickiemu odkryliśmy wielki potencjał kompozycji Romana Statkowskiego i postanowiliśmy jako pierwsi uwiecznić je na płycie CD.

Zawsze w muzyce poszukiwałam platońskiej Triady: Dobra, Prawdy i Piękna. Nieodkryte i niezbadane do tej pory miniatury skrzypcowe Romana Statkowskiego w pełni oddają te często zapomniane wartości, które pragnęłam przywrócić poprzez swoją interpretację i nagrania.

W opusie 32. zatytułowanym *Feuilles d'album* (Kartki-arkusze z albumu), kompozytor umieścił dwie miniatury: *A une Blonde* (Do Blondynki) oraz *A une Brune* (Do Brunetki). Prawdopodobnie są to bardzo osobiste „muzyczne portrety” kobiet, które odegrały jakąś rolę w życiu kompozytora. W tych utworach można odnaleźć wiele osobistych emocji.

W pierwszej części, utrzymanej w tonacji durowej i jasnym kolorycie, staraliśmy się zachować pozytywny nastrój, poprzez wyważoną dynamikę i ujednolicenie barw instrumentów. Druga część, wymagająca ciemniejszej barwy skrzypiec, wypełniona jest bogatą harmonią fortepianu. W przebiegu utworu wyraźnie można dostrzec wzmożenie emocjonalne w części środkowej, gdzie pojawia się oznaczenie *più mosso* oraz triolowy ruch w partii fortepianu towarzyszącego dramatycznej frazie skrzypiec.

Po części środkowej kompozytor powraca do *Andante quasi Adagio*, a następnie do *Largamente e molto espressivo*, które podsumowuje tę romantyczną opowieść, zamykając ją w nastroju pełnym emocjonalnej głębi.

Kolejnym nagraniem na płycie utworem jest *Alla Cracovienne*, jedna z najpopularniejszych kompozycji Statkowskiego na skrzypce, wielokrotnie wykonywana podczas koncertów, szczególnie jako bis. Często wykorzystywana jest również jako utwór dydaktyczny, chętnie grany w szkołach muzycznych II stopnia. Ta niewielkich rozmiarów miniatura jest znakomitym przykładem muzyki salonowej, zawierając jednocześnie wszystkie elementy krakowiaka. Oprócz charakterystycznych rytmów, kompozytor wykorzystuje gwałtowne zmiany artykulacyjne w partii skrzypiec, zmiany rejestrów, zabawne przednutki, a także efektowne pochody trzydziestodwójek w partii fortepianu, grane na jednym pedale *tre corde*. Sugestia kompozytora zawarta we wstępie jako *Allegretto grazioso e poco vivace*, skłoniła nas do wyboru niezbyt pośpiesznego tempa oraz zachowania pewnej „emocjonalnej wstrzemięźliwości”, co pozwoliło na wydobyć w pełni gracji i elegancji tej kompozycji.

Trois Pieces op. 17 a Mr Michèl de Sicard

Cykl trzech miniatur, a właściwie trzech poematów na skrzypce i fortepian, Roman Statkowski zadedykował o 8 lat od siebie młodszemu skrzypkowi urodzonemu w Odessie. Michel de Sicard, który początkowo studiował w Kijowie, a następnie w Paryżu, musiał wyrzucić na

Statkowskim duże wrażenie, skoro kompozytor poświęcił mu cały opus 17. Kompozycja ta przywodzi na myśl inny cykl trzech miniatur — *Souvenir d'un Lieu Cher* (*Pamiętki z drogich miejsc*) Piotra Czajkowskiego. Oba te cykle, będąc podobnymi w warstwie brzmieniowej, są nośnikami emocji, wyrażających subtelną, poetycką relację między kompozytorem a muzykiem, któremu zadedykowane zostało dzieło.

Romance, który otwiera cykl, rozpoczyna się długą, emocjonalnie nasyconą frazą skrzypiec, na tle niemal orkiestrowej faktury fortepianu. Pomimo dynamiki *piano* i *pianissimo*, słuchacz zostaje wciągnięty w rozwijającą się „opowieść”. Ciemna barwa tonacji Des-dur stopniowo rozjaśnia się w zaskakującej tonacji A-dur w kolejnej części utworu, gdzie sugerowane przez kompozytora wzmoczenie ruchu nadaje lekkości tej sekcji. To kontrastowe rozjaśnienie sprawia, że powrót do tonacji Des-dur w kolejnej części utworu wydaje się naturalną kulminacją. *Arpeggia* w partii fortepianu oraz interesujące przebiegi harmoniczne otaczają dramatyczno-liryczny śpiew skrzypiec, tworząc głęboko poruszającą narrację. *Romance* w swoim wyrazie jest zdecydowanie bogatszy w dramaturgię i zwroty harmoniczne niż *Elegia* ze wspomnianego cyklu Czajkowskiego, choć można dostrzec bliskość narracyjną między tymi dwoma utworami.

Sérénade jest lekką, pełną humoru i tanecznego charakteru częścią cyklu. Nie jest tak żywiołowa jak tarantella zawarta w *Scherzu*, drugiej części cyklu Czajkowskiego, jednak zdecydowanie różni się od pozostałych dwóch części cyklu Statkowskiego. Kluczowym elementem w wykonaniu tego utworu była dla mnie synchronizacja partii obu instrumentów. Szczególnie zależało mi na scaleniu brzmienia fortepianu i skrzypiec, aby nadać całości lżejszy, bardziej taneczny charakter. Częste zmiany tempa i artykulacji wymagały od nas wspólnej narracji, aby każdy element tej miniatury tworzył spójną, harmonijną całość.

Elegia kończy cykl z opusu 17 i jest najbardziej rozbudowaną częścią, trwającą na płycie aż 6 minut i 27 sekund, co czyni ją najdłuższym dziełem w całym cyklu. Ten refleksyjny i liryczny utwór stanowi jednocześnie epicką i dramatyczną opowieść o życiu. Jego rozbudowana forma pozwala na stworzenie wielowątkowej narracji, która rozwija się w sposób niezwykle intensywny i angażujący.

We wstępie części A słyszymy prosty temat skrzypiec, osadzony na tle chorałowej partii fortepianu. Nostalgiczny charakter tej sekcji ulega zmianie w części B (*Poco più mosso*), gdzie mimo przejścia do tonacji durowej wyraźnie wyczuwa się pewien niepokój. Od tego momentu kompozytor buduje monumentalną kulminację, która osiąga szczyt w tonacji A-dur. Wcześniejsze *stringendo* wraz z *crescendo* prowadzi nas do *Allegra*, w którym oktawy w partii

skrzypiec, połączone z rozłożonymi akordami fortepianu granymi w szesnastkach, tworzą silne napięcie emocjonalne. Część A₁ powraca w tonacji d-moll, zamykając utwór epilogiem *Piu lento*. *Elegia* jest bez wątpienia jednym z najciekawszych dzieł Statkowskiego przeznaczonych na skrzypce i fortepian. Prowadzenie długiej, pełnej napięć narracji, nagłe zwroty agogiczne i dynamiczne, a także wynikające z tego napięcia, świadczą o wielkim talencie i wrażliwości kompozytora.

Mazurki op. 8

Swe mazurki z ósmego opusu Roman Statkowski zadedykował instrumentalistom, z którymi przyjaźnił się już od czasów studiów w konserwatorium w Petersburgu – skrzypkowi Emilowi Młynarskiemu oraz pianiście Michałowi Józefowiczowi. Interesującym faktem jest to, że słynny *Mazurek G-dur* z siódmego opusu Emila Młynarskiego powstał praktycznie w tym samym czasie, co *Mazurki* Statkowskiego – w latach 1892-1893. Warto wspomnieć, że forma mazurka była wówczas niezwykle popularna, szczególnie w muzyce instrumentalnej. Mazurki komponowali także tacy twórcy jak Żeleński, Noskowski, Paderewski, Nowowiejski i Szeluto.

Mazurek g-moll rozpoczyna się pięciotaktowym wstępem skrzypiec, pełnym energicznych dwudźwięków. Ten element kompozytor powtarza w kolejnej frazie, tym razem wraz z partią fortepianu, ale w pojedynczej linii melodycznej. Już od pierwszych taktów słychać wszystkie charakterystyczne elementy dla mazura: wyraźne akcenty na pierwszą i trzecią miarę, kontrastujące brzmienia w dynamicznych pianach, nagłe *stringenda* i *acceleranda* oraz fermaty. Ta różnorodność barw i bogactwo elementów stylistycznych stwarzają wykonawcom szerokie pole do artystycznej ekspresji.

Kolejno następująca część wolna *Poco piu lento* przynosi uspokojenie narracji i wyraźną zmianę brzmienia. Dynamika *piano* oraz uspokojenie tempa nadają tej części charakter spokojnego kujawiaka w tonacji durowej, który zdaje się być wytchnieniem przed powrotem dramatycznej części A₁.

Mazurek F-dur charakteryzuje się błyskotliwą partią skrzypiec. Początkowe *pizzicata* we wstępie i temat następujący po nich są lekkie i dowcipne. Kompozycja jest przepełniona typowymi dla mazurka elementami stylistycznymi. Przednutki, drobne przebiegi szesnastkowe oraz triole nadają utworowi lekkości i humoru.

W części środkowej następuje zmiana tonacji, którą staraliśmy się zróżnicować barwowo. Brzmiące oktawy w basie fortepianu i powłóczyście akordy w prawej ręce tworzą subtelny

dialog ze śpiewną partią skrzypiec. Ten odmienny, bardziej liryczny nastrój trwa przez 16 taktów, po czym błyskotliwy pochód ósemek w skrzypcach, wzbogacony finezyjnymi mordentami na trzeciej miarze taktu, rozjaśnia brzmieniową strukturę dzieła. *Mazurki* Romana Statkowskiego fascynują nagłymi zmianami nastroju i charakteru, a także zróżnicowaną artykulacją i dynamiką, co przedstawia kalejdoskop kompozytorskich pomysłów i stawia przed wykonawcami wyzwania, dając jednocześnie szerokie możliwości interpretacyjne.

Ostatni *Mazurek* z cyklu, utrzymany w tonacji *a-moll*, podobnie jak dwa poprzednie, posiada niezwykle zróżnicowaną, dynamiczną charakterystykę, zawiera bowiem wiele wirtuozowskich przebiegów, zmian agogicznych oraz harmonicznych. Szerokie spektrum brzmieniowe, zdwojone linie melodyczne oraz ozdobniki nadają tej kompozycji interesujący koloryt i głębię. Trudno tu mówić o prostej kompozycji „salonowej” — Statkowski wykazuje się niezwykle pomysłowością i talentem. Precyzyjny zapis nutowy wymagał od nas szczególnej uwagi w doborze barw i niuansów interpretacyjnych. Szczególną rolę w tym mazurku odegrała pedalizacja w partii fortepianu. Brak szczegółowych wskazówek kompozytorskich dał mi większą swobodę w jej stosowaniu, co pozwoliło na precyzyjne wykorzystanie pedału w sposób, który nie zakłócał czystości harmonicznej, a jednocześnie wzbogacał brzmienie kompozycji.

Dumka

W porównaniu z opisywaną wcześniej *Dumką* na fortepian solo z opusu 9., nieopusowana *Dumka* na skrzypce i fortepian choć o pełną minutę krótsza, posiada dużo bardziej dynamiczną, niejako „zagęszczoną” architekturę – śpiewny i liryczny temat (*Andante semplice*) kilkakrotnie przeplatany jest skocznymi fragmentami *Vivace* charakteryzującymi się naprzemiennym metrum dwu- i trójdzielnym nadającym tej „nostalgicznej pieśni” również waleczny – isticzno-kozacki charakter. Utwór ten podobnie jak pozostałe kompozycje na płycie charakteryzuje się dużą zmiennością barwową i stylistyczną.

Deux Pièces op. 34

Dwa utwory na skrzypce i fortepian z opusu 34 Roman Statkowski zadedykował skrzypkowi Stanisławowi Barcewiczowi. Pierwsze wydanie tej kompozycji miało miejsce w roku 1907.

Triste Berceuse, czyli *Smutna kołysanka* charakteryzuje się prostym, ale sugestywnym tematem w partii skrzypiec, wspartym jednolitym ósemkowym akompaniamentem fortepianu. Złowieszcza atmosfera tego utworu przypomina *Kołysankę* Karola Szymanowskiego. Nostalgiczna tonacja g-moll wraz z opadającym sekundowym pochodem w szesnastkach coraz

intensywniej wprowadza słuchacza w coraz ciemniejszą fakturę fortepianu i skrzypiec. Zapewne intencją Statkowskiego było stworzenie utworu o charakterze elegijnym.

Oberek stanowi zupełne przeciwieństwo *Smutnej kołysanki* w opusie 34. Pełen wigoru, zdecydowanych rytmów i charakterystycznych tanecznych akcentów, utwór ten najbardziej przypomina mazurki Fryderyka Chopina. Iskrząca się tonacja D-dur, już od pierwszych taktów fortepianu, zapowiada radosną zabawę z artykulacją i fakturą obu instrumentów. Podobnie jak we wcześniejszych mazurkach, mamy tu do czynienia z krótkimi motywami, które ulegają ciągłym zmianom, licznymi ozdobnikami i przednutkami w partii skrzypiec, a także z zabawą dynamiką. Przeplatające się motywy w obu partiach instrumentów dostarczają wiele radości wykonawcom.

Wspólna praca nad utworami Romana Statkowskiego była pełna kompromisów, wzajemnej inspiracji i dbałości o zachowanie wierności tekstu, który opracowaliśmy. Nie mogąc wspierać się wcześniejszymi wykonaniami tych kompozycji, z wyjątkową precyzją i starannością staraliśmy się jak najlepiej oddać ducha epoki późnego romantyzmu. Kompozycje Romana Statkowskiego cechuje prostota, ale także pomysłowość kompozytorska. Mam nadzieję, że udało nam się oddać charakter i idee poszczególnych utworów, nie nadużywając przy tym środków stylistycznych.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

Chcąc przedstawić moją działalność artystyczną na przestrzeni ostatnich 23 lat, czyli od ukończenia studiów, nie mogę pominąć niezwykle dla mnie ważnych początków mojej edukacji muzycznej. Rozpoczęłam ją w Szkole Muzycznej I st. w Chorzowie w klasie fortepianu Czesławy Honysz. W 1989 roku, po sześciu latach edukacji artystycznej w chorzowskiej szkole, zdałam do Państwowego Liceum Muzycznego im. K. Szymanowskiego w Katowicach. Rozpoczęłam naukę w klasie fortepianu pani Marii Zegalskiej, która to z poświęceniem czasu i swojej energii przybliżyła mi świat profesjonalnej pianistyki. Jestem jej szczególnie wdzięczna za niezwykle dbałość o artystyczny wyraz wykonywanych przeze mnie utworów, uwrażliwienie mnie na rodzaje dźwięku i stylistykę poszczególnych epok. Wyposażyła mnie

w bagaż „niezbędnych narzędzi pianistycznych” do dalszej edukacji muzycznej. W okresie liceum uczestniczyłam w wielu konkursach o zasięgu ogólnopolskim oraz warsztatach pianistycznych prowadzonych m.in. przez A. Orłowieckiego, prof. M. Sikorską-Wojtachę, prof. A. Jasińskiego.

W 1996 roku rozpoczęłam studia w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach w klasie fortepianu prof. Józefa Stompla oraz w klasie kameralistyki prof. Teresy Baczewskiej. Okres studiów był niezwykle bogaty w doświadczenia repertuarowe. Prof. Józef Stompel oprócz niezwykle trafnych uwag warsztatowych zachęcał mnie do poszukiwań mniej znanych kompozycji. Sam Pan Profesor dokonał wielu prawykonań i przez wiele lat był propagatorem muzyki polskiej m.in. utworów Władysława Żeleńskiego. To dzięki Jego sugestiom poznałam twórczość Zygmunta Stojowskiego, którego prawie nieznany *Koncert fis-moll* op. 3 wykonałam podczas koncertu absolwentów wraz z Filharmonią Śląską pod batutą Mirosława Jacka Błaszczyka.

Czas studiów był również początkiem mojego zainteresowania muzyką kameralną. Pod okiem prof. Teresy Baczewskiej stopniowo odkrywałam możliwości wykonawcze i interpretacyjne, jakie daje ta forma muzykowania. Poznawałam niuanse barwowe i artykulacyjne wynikające z różnic brzmieniowych instrumentów oraz czerpałam satysfakcję ze wspólnych wykonań. Po ukończeniu studiów pianistycznych w 2001 roku, z zamiarem poszerzania swojego repertuaru kameralnego i dalszego rozwijania umiejętności pianistycznych, rozpoczęłam pracę na macierzystej uczelni na wydziale instrumentalnym, akompaniując w klasach skrzypiec, altówki, wiolonczeli i kontrabas. Równocześnie podjęłam pracę jako nauczyciel gry na fortepianie oraz akompaniator w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych w Katowicach.

Już w pierwszych latach pracy w katowickiej Akademii Muzycznej udało mi się zbudować obszerny repertuar kameralny. Akompaniując w klasach wybitnych pedagogów, takich jak prof. Paweł Głombik, prof. Janusz Skramlik, prof. Szymon Krzeszowiec, prof. Piotr Pławner, prof. Tadeusz Wykurz, prof. Waldemar Tamowski, prof. Paweł Puczek oraz prof. Beata Warykiewicz-Siwy, miałam okazję znacząco poszerzyć swoje horyzonty wykonawcze i artystyczne.

W tym okresie aktywnie uczestniczyłam w licznych konkursach krajowych i międzynarodowych, wspierając studentów jako akompaniator. Brałam udział m.in. w Międzynarodowym Konkursie im. L. Spohra w Weimarze. Szczególną rolę w mojej karierze odegrała współpraca z Łukaszem Frantem, któremu akompaniowałam podczas

Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego w Liezen oraz VII Ogólnopolskiego Konkursu Wiolonczelowego im. D. Danczowskiego w Poznaniu, gdzie otrzymałam dyplom za szczególny wkład w wartość wykonanych konkursowych. Współpracowaliśmy również przy V Konkursie Muzyki XX i XXI w. w Radziejowicach, którego laureaci wystąpili w Studiu Koncertowym Polskiego Radia S1 w Warszawie.

Wspólnie z wiolonczelistą Łukaszem Frantem zagraliśmy około 19 koncertów, w tym m.in. w Studiu Koncertowym Radia w Ostrawie, w auli Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu oraz podczas cyklu recitali organizowanych przez agencję artystyczną *Silesia*. Współpraca z tym uzdolnionym muzykiem przyniosła mi wiele artystycznej satysfakcji.

Okres pracy w Akademii Muzycznej w Katowicach zaowocował również licznymi koncertami kameralnymi z prof. Beatą Warykiewicz-Siwy. Praca z tą znakomitą skrzypaczką była dla mnie ogromną inspiracją. Szybko znalazłyśmy wspólny język muzyczny, koncentrując się głównie na twórczości Karola Szymanowskiego. W naszym repertuarze znalazły się wszystkie miniatury tego kompozytora, *Mity* op. 30, *Sonata d-moll* na skrzypce i fortepian op. 9, a także sonaty J. Brahmsa, które chętnie wykonywałyśmy podczas wspólnych recitali.

W 2006 roku narodziła się inicjatywa nagrania dwóch rzadko wykonywanych w Polsce sonat skrzypcowych: *Sonaty D-dur* na skrzypce i fortepian op. 2 nr 1 Georga Enescu oraz *Sonaty e-moll* na skrzypce i fortepian op. 82 Edwarda Elgara. Nasza płyta została zrealizowana w sali koncertowej Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia i Telewizji w Katowicach i stała się, wraz z pracą naukową, integralną częścią przewodu habilitacyjnego Beaty Warykiewicz-Siwy. W 2020 roku ukazała się kolejna płyta tej skrzypaczki, tym razem z utworami Karola Szymanowskiego, na której ponownie miałam zaszczyt jej towarzyszyć.

W 2007 roku, z powodów osobistych, przeprowadziłam się do Szczecina, gdzie podjęłam pracę w szczecińskiej filii Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu. Zmiana miejsca zamieszkania nie wpłynęła na moje zawodowe i artystyczne zainteresowania. Ponownie objęłam etat pianisty akompaniatora w akademii, a w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych prowadziłam klasę fortepianu, zespoły kameralne oraz akompaniamenty.

W pierwszych latach po przyjeździe do Szczecina chętnie zaangażowałam się w promocję młodych muzyków w ramach cykli „Mistrz i uczeń”, „Talenty Szczecina”, „Promocja młodych” na Zamku Książąt Pomorskich oraz „Scena młodych muzyków” w Sali XIII Muz. Jednocześnie miałam zaszczyt uczestniczyć w recitalach z wybitnymi solistami w ramach cyklu

„Spotkanie z Mistrzem”, współpracując m.in. z Jackiem Muzykiem (waltornia) i Igorem Cecocho (trąbka).

Moja działalność koncertowa nadal była ściśle związana z nieodkrytą literaturą kameralną, wciąż poszukiwałam nowych projektów, w których mogłabym propagować mniej znane utwory. W repertuarze moich recitali znalazły się m.in. *Sonata D-dur* na skrzypce i fortepian Jenő Hubaya op. 22, którą wykonywałam z prof. Henrykiem Trittem, *Sonata g-moll* na skrzypce i fortepian Antoniego Rutkowskiego, *Sonata F-dur* na skrzypce i fortepian op. 30 Władysława Żeleńskiego (z Pawłem Maślanką), a także utwory Aleksandra Tansmana na fagot i fortepian oraz na skrzypce i fortepian.

W 2013 roku miałam przyjemność wystąpić w Poznaniu w ramach Festiwalu Poznańska Wiosna Muzyczna wraz ze śpiewaczką Barbarą Tritt, wykonując pieśni polskich współczesnych kompozytorów, takich jak Dariusz Przybylski, Sławomir Czarnecki i Krystian Kielb. Było to moje pierwsze doświadczenie z współczesną liryką wokalną.

Ważnym punktem mojej działalności koncertowej jest stała współpraca z młodymi muzykami Filharmonii im. M. Karłowicza w Szczecinie. W ramach cykli „Filharmonicy kameralnie” oraz „Misterioso” wykonałam 12 koncertów w Sali Kameralnej Filharmonii Szczecińskiej. Praca z młodymi, utalentowanymi instrumentalistami dostarczyła mi wielu doświadczeń repertuarowych i estradowych, a ich entuzjazm zainspirował mnie do dalszych poszukiwań artystycznych.

Owocem współpracy z koncertmistrzem Filharmonii Szczecińskiej, Pawłem Maślanką, jest płyta CD, którą nagraliśmy w ramach jego przewodu doktorskiego, zawierająca sonaty Władysława Żeleńskiego i Antoniego Rutkowskiego. W tym samym roku, w Sali Filharmonii Szczecińskiej, nagrałam swoją płytę doktorską z altowiolistką Magdaleną Micke, zawierającą mało znaną Sonatę Arnolda Baxa oraz Sonatę Rebeki Clarke. Obie płyty zostały wydane przez Wydawnictwo Filharmonii Szczecińskiej w 2018 roku.

W latach 2014-2016, w ramach wspomnianych cykli filharmonicznych, wykonałam m.in. następujące utwory: *Sonata g-moll* na skrzypce i fortepian op. 5 Antoniego Rutkowskiego, *Sonata* na altówkę i fortepian Rebeki Clarke, *Sonata d-moll* na skrzypce i fortepian op. 9 Karola Szymanowskiego, *Sonata* na skrzypce i fortepian op. 5 nr 2 Ludwiga van Beethovena oraz *Sonata D-dur* na skrzypce i fortepian op. 94 bis Siergieja Prokofiewa.

W latach 2017-2021 wykonałam siedem koncertów w ramach cyklu „Filharmonicy kameralnie”, podczas których prezentowałam znaczące dzieła literatury kameralnej, takie jak *Wariacje* na flet i fortepian op. 160 F. Schuberta, *Sonata* na skrzypce i fortepian nr 5 G. Bacewicz, *Sonata* na skrzypce i fortepian C. Debussy’ego, *Suita* na klarnet, skrzypce i fortepian D. Milhauda, *Sonata* na altówkę i fortepian A. Baxa, *Sonata d-moll* op. 9 K. Szymanowskiego, *Sonata* na wiolonczelę i fortepian d-moll op. 40 D. Szostakowicza, *Trio g-moll* Arama Chaczaturiana, *Sonata* na klarnet i fortepian F. Poulenca, *Trio fortepianowe* M. Ravela, *Trio fortepianowe g-moll* op. 17 Klary Schumann oraz *Trio fortepianowe d-moll* op. 11 Fanny Mendelssohn.

Cały ten bogaty repertuar, który realizowałam wraz ze znakomitymi instrumentalistami Filharmonii Szczecińskiej, był znaczącym krokiem w mojej działalności artystycznej. Ostatni koncert, na którym wykonaliśmy tria Klary Schumann i Fanny Mendelssohn, odbył się bez udziału publiczności i był transmitowany na platformie YouTube, co wymagało od nas wyjątkowego skupienia i kreatywności twórczej. Do dziś melomani mogą przesłuchać nasze wykonanie na kanale YouTube. Było to dla mnie pierwsze doświadczenie z rejestracją koncertu na żywo.

Po uzyskaniu stopnia doktora miałam okazję zapoznać się z niezwykle muzyką Carla Loewe, romantycznego niemieckiego kompozytora, który przez wiele lat był związany ze Szczecinem. Mimo bogatej twórczości, pozostaje on wciąż mało znany w Polsce. Do projektu popularyzującego jego muzykę zaprosiła mnie dr hab. Ewa Filipowicz-Kosińska. W 2017 roku pani Filipowicz zorganizowała I Ogólnopolski Konkurs Wokalny im. Carla Loewe, podczas którego na inauguracji wspólnie wykonałyśmy cykl pieśni *Frauenliebe* op. 60 tego kompozytora. Nasza współpraca zaowocowała również wydaniem płyty *Carl Loewe Lieder* przez wydawnictwo Small Great Music.

Na płycie, oprócz wspomnianego cyklu pieśni z opusu 60, znalazły się trzy pieśni z opusu 9 oraz jedna z opusu 130. Było to dla mnie nowe doświadczenie, gdyż dotychczas zajmowałam się głównie muzyką instrumentalną. Kolejne doświadczenie z muzyką wokalną zdobyłam w 2019 roku podczas konferencji „W czerni i bieli, muzyka XX i XXI wieku”, gdzie wraz z Beatą Dunin-Wąsowicz wykonałyśmy *Pieśni* Katarzyny Kwiecień-Długosz.

Ważnym i rozwijającym osiągnięciem na przełomie 2021 i 2022 roku było dla mnie nagranie i wydanie dwóch płyt z muzyką Romana Statkowskiego. W ramach promocji płyty solistycznej zagrałam trzy recitale, obejmujące wszystkie nagrane utwory Statkowskiego oraz kilka

kompozycji Fryderyka Chopina. Szczególnie cenne było dla mnie popularyzowanie muzyki mniej znanego polskiego kompozytora, jednocześnie satysfakcjonując słuchaczy bardziej znanymi utworami chopinowskimi.

W 2023 roku ponownie zwróciłam się ku twórczości zapomnianych polskich kompozytorów. Wraz ze skrzypkiem Natanem Dondalskim oraz wiolonczelistką Kingą Babij nagraliśmy w studiu koncertowym Radia Koszalin płytę z utworami Emila Śmiateńskiego, na której znalazły się *Sonata As-dur* op. 2 oraz *Trio fortepianowe g-moll* op. 21. Nagranie to, będące absolutną premierą, wymagało ode mnie dużej pracy, także w zakresie opracowania wydawniczego. Materiał nutowy był w rękopisie, a w partii fortepianu brakowało oznaczeń artykulacyjnych, dynamicznych, pedalizacyjnych oraz aplikatury. Ostatnia strona finału *Sonaty skrzypcowej* była bez partii fortepianu, którą starałam się odtworzyć, pozostając w duchu całej kompozycji.

Emil Śmiateński, urodzony w 1845 roku w Tarnowie, zginął tragicznie w katastrofie kolejowej w Mödling koło Wiednia w wieku zaledwie 41 lat. Studiował w Wiedniu, z którym związał swoje życie zawodowe i artystyczne. Był cenionym pianistą i uznanym interpretatorem muzyki Bacha i Beethovena. Praca nad jego kompozycjami była dla mnie niezwykle odkrywczą i wymagającą pod względem pianistycznym, interpretacyjnym i wyrazowym. Wierzę, że jego twórczość z biegiem lat zyska uznanie na polskich estradach, jednak warunkiem tego sukcesu jest opracowanie wydawnicze, które znacząco ułatwi pracę wykonawcom.

Wśród znaczących wydarzeń 2024 roku chciałabym wspomnieć koncert w Sali Filharmonii im. S. Moniuszki w Koszalinie, gdzie wraz z Natanem Dondalskim wykonałam *Koncert podwójny d-moll* Feliksa Mendelssohna pod batutą Tadeusza Wojciechowskiego. Uważam, że koncert ten, wraz z innymi nagraniami, w pełni przedstawia zakres moich zainteresowań i działań artystycznych. Pozostając wierna pianistce solowej, wciąż poszukuję możliwości wykorzystania swoich umiejętności w pracy zespołowej. Wykonanie *Koncertu* Feliksa Mendelssohna wraz z Natanem Dondalskim pod batutą Tadeusza Wojciechowskiego sprawiło mi ogromną radość i było nowym wyzwaniem artystycznym i zawodowym.

W kwietniu tego roku miałam również przyjemność wystąpić w Humboldt-Bibliothek w Berlinie w ramach promocji Akademii Sztuki. Koncert ten odbył się w ramach współpracy z innymi ośrodkami kultury. Dwa recitale z Michaeliem Winklerem, skrzypkiem opery berlińskiej, również przyniosły mi wielką radość i satysfakcję artystyczną. Wspólnie wykonaliśmy *Trzy sonaty* na skrzypce i fortepian C. Francka, L. Janáčka oraz R. Schumanna.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę

Od zakończenia studiów praca dydaktyczna była nierozzerwalnie związana z moją działalnością artystyczną. Wraz z podjęciem pracy w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w charakterze akompaniatora, rozpoczęłam również pracę w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. W. Kilara w Katowicach. Przez pierwsze lata pracy prowadziłam tam klasę fortepianu na szczeblu podstawowym. Był to dla mnie czas zdobywania doświadczeń i pierwszych satysfakcji. Moi uczniowie już w pierwszych latach mojej pracy otrzymywali liczne nagrody i wyróżnienia. Od samego początku uważałam, iż niezwykle istotnym dla mnie jest prowadzenie dydaktyki na każdym z poziomów szkolnictwa artystycznego.

Pedagogiką na wszystkich poziomach edukacji mogłam w pełni zająć się dopiero po sześciu latach pracy, po przyjeździe do Szczecina i rozpoczęciu pracy w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Feliksa Nowowiejskiego oraz w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego – filia w Szczecinie. Zawsze fascynowała mnie ciągłość obserwacji rozwoju młodych ludzi i ich talentu. Błędy, których nie udaje się wyeliminować na wcześniejszych etapach edukacji, często stają się widoczne na poziomie studiów, dlatego z wielką pieczołowitością i zaangażowaniem staram się dbać o każdy detal w rozwoju moich uczniów. W efekcie moi podopieczni zdobyli na konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych 7 wyróżnień, 3 pierwsze miejsca, 6 drugich miejsc i 2 trzecie miejsca. Szczególnie chciałabym podkreślić sukcesy moich zespołów kameralnych, które również odniosły znaczące osiągnięcia.

Najważniejsze osiągnięcia prowadzonych przeze mnie zespołów kameralnych:

- 13.03.2011 – CEA – Ogólnopolskie Przesłuchania Zespołów Kameralnych Szkół Muzycznych II stopnia w Warszawie – Dominik Wizjan i Daniel Uźniak – III miejsce,
- 07-15.05.2011 – XI Międzynarodowy Konkurs Muzyczny im. J. Zarębskiego w Łomiankach – II nagroda dla duetu D. Wizjan, D. Uźniak,
- 2.04.2016 – XIV Sochaczewskie Spotkania Kameralne – Agnieszka Kujawska/Karolina Stachowiak – II miejsce,
- 17.01.2016 – Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny Zgorzelec – Agnieszka Kujawska/Karolina Stachowiak – I miejsce w kategorii duety fortepianowe i Grand Prix z najwyższą punktacją,
- 26.11.2016 – XIII Ogólnopolski Konkurs Kameralistyki Fortepianowej w Toruniu – Agnieszka Kujawska/Karolina Stachowiak – II miejsce,

- 10.03.2024 – *Power Sunrise IV* Międzynarodowy Konkurs Muzyczny Skierniewice – Amelia Sęczawa/Jan Kozłowski – II miejsce.

Najważniejsze osiągnięcia moich uczniów w konkursach pianistycznych:

- 5.12.2017 – Makroregionalne Przesłuchania Centrum Edukacji Artystycznej Gdańsk-Wrzeszcz – Maciej Burda – wyróżnienie 23 punkty,
- 30.10.2019 – I Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny Młodych Talentów im. A. Harasiewicza w Rzeszowie – Tymoteusz Gajda – wyróżnienie,
- 9.03.2023 – VII Zachodniopomorski Konkurs Pianistyczny o Zasięgu Ogólnopolskim (Szczecin) – Martyna Sosnowska – wyróżnienie,
- 8.06.2024 – Internationaler Malchower Kirchenpreis (Malchower) – Tymoteusz Gajda – III miejsce.

Również muszę wspomnieć o sukcesach mojej studentki z klasy fortepianu Agnieszki Kujawskiej, która uzyskała 11 nagród w międzynarodowych konkursach pianistycznych.

Uzyskane nagrody w konkursach pianistycznych przez studentów:

- 7.03.2021 – International Music, Dance and Fine Art Competition *Alpin Triglav* (Słowenia) – Agnieszka Kujawska – I miejsce,
- 2020 Arte Empire – 2021/online Competition – Agnieszka Kujawska – I miejsce,
- Marzec 2021 – X Concorso Internazionale per Giovani Musicisti Citta di massa - Agnieszka Kujawska – II miejsce,
- Kopenhaga 2020 International Art Festival and Contest – Agnieszka Kujawska – I miejsce,
- Czerwiec 2021 – III Lugoj Melos Fest Romania – Agnieszka Kujawska – I miejsce,
- Łódź 2021 – I International Online Performance Competition – Agnieszka Kujawska – III miejsce,
- 2021 International Music Moscow Competition – Agnieszka Kujawska – Gold medal,
- 2.03.2021 – International Online Contest SPAIN – Agnieszka Kujawska – I miejsce,
- 5.06.2021 – International Arts Festival *Magic Sounds of Romania* (Constanta) – Agnieszka Kujawska – III miejsce,
- Maj 2021 – Sili Way Named After party Sergey Prokofiev – Agnieszka Kujawska – III miejsce Moscow,

- 30.03.2021 – Sopravista International Festivals, Włochy – Agnieszka Kujawska – I miejsce.

Moja aktywność dydaktyczna została uhonorowana Nagrodą Indywidualną II Stopnia Dyrektora Centrum Edukacji Artystycznej w Warszawie w roku 2011 i 2016. Oprócz tego uzyskałam dziewięć Nagród Dyrektora Szkoły oraz liczne wyróżnieniami dla pianisty akompaniatora.

Uzyskane wyróżnienia dla pianisty-akompaniatora:

- VII Ogólnopolski Konkurs Wiolonczelowy im. Dezyderiusza Danczowskiego – dyplom za szczególnie wkład w wartość wykonania konkursowych – Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu,
- 10-11.03.2008 – CEA – Makroregionalne Przesłuchania Klas Instrumentów Dętych Drewnianych Szkół Muzycznych II stopnia – dyplom za wyróżniający się akompaniament – ZSM im. F. Nowowiejskiego w Szczecinku,
- 13-15.03.2010 – VII Międzynarodowy Konkurs Skrzypcowy im. G. Ph. Telemanna w Poznaniu – wyróżnienie za akompaniament,
- 21-26.11.2011 – IX Ogólnopolski Konkurs Skrzypcowy Pamięci Aleksandry Januszajtis – wyróżnienie za akompaniament,
- 18-22.04.2012 – V Zachodniopomorski Festiwal Klarnetowy w Szczecinie – dyplom za wyróżniający akompaniament,
- 16-18.12.2016 – I Ogólnopolski Konkurs Skrzypcowy im. Jadwigi Kaliszewskiej dla uczniów szkół muzycznych II stopnia (Poznań) – dyplom wyróżnienie za akompaniament,
- 5.06.2017 – XIII Lubuskie Spotkania Skrzypcowe (Zielona Góra) – dyplom za wyróżniający akompaniament,
- 9.12.2018 – Makroregionalne Przesłuchania Centrum Edukacji Artystycznej Uczniów Klas Skrzypiec i Altówki (Konin) – wyróżnienie dla pianisty-akompaniatora,
- 9.03.2018 – XVI Międzynarodowy Konkurs Skrzypcowy w Legnicy – dyplom za wyróżniający akompaniament,
- 13.01.2019 – III Ogólnopolski Konkurs Skrzypcowy im. Jadwigi Kaliszewskiej (Poznań) – dyplom za wyróżniający się akompaniament,
- 22.03.2023 – I Międzynarodowy Konkurs „Mistrz miniatury” 2023 – nagroda za wyróżniającą partię fortepianu,

- 19.06.2024 – IV Międzynarodowy Konkurs „Muzyczny Koryfeusz” (Poznań) – dyplom uznania za wybitną partię fortepianu.

Moja działalność pedagogiczna i aktywność na tym polu z latami pracy została uhonorowana uzyskaniem tytułu nauczyciela dyplomowanego oraz konsultanta Centrum Edukacji Artystycznej. W ramach swojej działalności edukacyjnej od wielu lat prowadzę liczne warsztaty dla nauczycieli i uczniów szkół artystycznych. Dwukrotnie gościłam w Szkołach Muzycznych I st. w Stargardzie, Gryficach, Świnoujściu oraz w Gryfinie, Kędzierzynie-Koźlu i Pyrzycach.

Współprowadziłam również Ogólnopolskie Warsztaty dla Pianistów Akompaniatorów w Gdańsku.

Zasiadałam również w jury następujących konkursów:

- 16.02.2018 – V Regionalny Konkurs Pianistyczny PSM I st. im. Tadeusza Szeligowskiego w Szczecinie,
- 11-12.05.2019 – I Ogólnopolski Konkurs Muzyki Kameralnej im. Wiłkomirskich (Łódź),
- 25.01.2019 – VI Regionalny Konkurs Pianistyczny (Szczecin),
- 24.01.2020 – VII Regionalny Konkurs Pianistyczny, Państwowa Szkoła Muzyczna I st. im. T. Szeligowskiego w Szczecinie,
- 7-9.04.2021 – VII Międzyuczelniany Konkurs Duetów Instrumentalnych i Duetów Wokalnych (Warszawa).

Jestem przekonana, że mój ciągły rozwój artystyczny oraz poszerzanie horyzontów repertuarowych przyczyniają się do stałego podnoszenia jakości mojej pracy dydaktycznej. Zaangażowanie moich uczniów i studentów w pracę nad sobą jest ściśle związane z ich obserwacją mojej osoby jako aktywnego muzyka. Fakt, że moi wychowankowie mogą uczestniczyć w wydarzeniach artystycznych z moim udziałem, korzystają z mojego doświadczenia podczas praktyk studenckich, a absolwenci pracują w szkołach regionu i uczestniczą w prowadzonych przeze mnie warsztatach, utwierdza mnie w przekonaniu, że mój wysiłek będzie miał szeroki wpływ na kolejne pokolenia młodych muzyków.

W ramach działalności naukowej przez kilka edycji uczestniczyłam w Komitecie organizacyjnym i programowym Ogólnopolskiej Konferencji Naukowo-Artystycznej *Polska Muzyka Kameralna*. W ramach tej konferencji wygłosiłam referat „Indywidualizm języka

muzycznego Grażyny Bacewicz na wybranych przykładach twórczości kameralnej z fortepianem”, referat poprzedziło wykonanie przeze mnie Kwintetu fortepianowego G. Bacewicz. Wygłosiłam również dwa referaty w 2021 i 2022 roku w ramach Zachodniopomorskiego Forum Artystycznego – „Duet znaczy trio...? Proces przygotowania płyty, realizacja i post produkcja” oraz „Praca pianisty-akompaniatora, czyli blaski i cienie partnerstwa w muzyce”.

Uczestniczyłam również w Konferencji Naukowej *Dialog Nowoczesności z Tradycją w Muzyce XX i XXI w.* (listopad 2019). W 2018 roku wzięłam udział w koncercie w ramach Konferencji Naukowej *W Bieli i Czerni Muzyka Fortepianowa Przełomu XX i XXI w.*

W 2019 roku wzięłam udział w koncercie w ramach IV Międzynarodowego Festiwalu Altówkowego w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego oraz w tym samym roku w 46. Międzynarodowym Kongresie Altówkowym w Poznaniu.

Moja działalność koncertowa, dydaktyczna i naukowa koncentruje się głównie wokół muzyki kameralnej, z którą jestem głęboko związana zarówno emocjonalnie, jak i zawodowo. W procesie kształtowania mojej osobowości artystycznej zawsze kluczowy był dla mnie pierwiastek ludzki. Moja fascynacja kameralistyką wynika z ciekawości i czerpania inspiracji z talentów osób, które mnie otaczają. Jestem wdzięczna za każdego wspianego muzyka, którego spotkałam na swojej drodze, i mam zamiar kontynuować pracę nad propagowaniem polskiej muzyki kameralnej, a w najbliższej przyszłości również solowej, oraz działać jeszcze aktywniej na polu edukacyjnym.

Integralną częścią mojej pracy artystycznej jest poszukiwanie mniej znanych utworów na polskim gruncie wykonawczym, czego owocem są dotychczasowe nagrania płyt z muzyką Arnolda Baxa, Romana Statkowskiego, Emila Śmietańskiego, Antoniego Rutkowskiego i Carla Loewe. Fascynuje mnie twórczość kobiet kompozytorek. Koncert z triami Klary Schumann i Fanny Mendelssohn zainspirował mnie do dalszych poszukiwań w tym obszarze. W przyszłości pragnę nagrać utwory Jadwigi Sarneckiej, której miniatury oraz Ballady zostały znakomicie opracowane przez Marka Szlezera w wydawnictwie Eufonium.

